

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΚΟΜΗΣ Κανδάλ έγεννε στον ξένο να αυ-
νεχισή.

‘Ο Ναβερύ έσταυροκοποιετο.

‘Ο άγνωστος έκίνησε θλιβερά την κεφα-
λήν του και εξακολούθησε:

— ‘Ο ‘Αμβρόσιος Παρε έπηρε έξαφνα ένα
νυστέρι, συνέλασε ο άγνωστος, και ζέντησε
μ’ αυτό ένα μέτρο τού έγκεφάλου του νεκρού.
Τότε συνέβη κάτι τού τρομερού, κάτι τού άλλό-
γατου. Τού πρώτου πνήγησης ατόμου, ένας
δυνατός σπασμός τού συνάρταξε, σάν να ήταν
ζωντανό.

— Κύριε έλέησον ! φώναξε ο Ναβερύ τρο-
μαγμένος.

‘Ο κόμης Κανδάλ ήταν κατάπληκτος....

‘Η ώρα ελγε περάσει πια.

‘Ο ξένος ελγε άποράγει.

Θά σάς οδηγήσουν τώρα στο δωμάτιό σας, ξένο μου, ελπε ο
Κανδάλ και σηκώθηκε όρθιος, Σας έχωμαι έναν έλαφρό.

— Έγχαριστώ, άρχοντά μου. ‘Ο Θεός νά σέ άνταμείψη γιά τήν
καλή ύποδοξη που μου έκανε, άποκρίθηκε ο άγνωστος πού ελγε
σηκωθεί και κείνος ζ’ έτοιμαζόταν ν’ ακολουθήση τον Ναβερύ.

‘Έξαφνα, άντήχησε με δύναμη τού ζου-
δοίνι τής μεγάλης πόρτας τού πάργου.

‘Ο κόμης ένοιωσε γιά τρίτη φορά τήν
καρδιά του νά πιάνεται. Τήν ίδια άκρι-
βώς στιγμή ένα ρολοί με ξύλινο μηχανι-
σμό, τοποθετημένο σέ μία γωνιά τής αι-
θούσης, χτύπησε τρεις φορές.

— ‘Η ώρα τρεις άπ’ τά μεσάνυχτα !
ψιθύρισε ο κ. Κανδάλ. Ποιά νάνε άρα-
γε αυτός πού χτυπάει έτσι, τέτοιαν ώρα
τήν πόρτα; Τ’ ελνε άραγε φίλος ή έχθρός;

‘Ο Ναβερύ γύρισε άνήσυχος, κατά τον
κίβλιό του και τόν ρώτησε με τó βλέμμα
τι έπρεπε νά κάνει.

— Σύρε νά δής ποιός ελνε, τού ελπε
τότε ο κ. Κανδάλ.

‘Ο γέρος ύπηροτη; βγήκε άπ’ τó δω-
μάτιο, πέρασε άπ’ τήν άπέναντη αλλη
και όταν έφτασε μπρός στη μεγάλη και
διπλοκλειδομένη πόρτα, ρώτησε χωρίς νά
τήν άνοήση :

— Ποιός ελνε ;

— Άνοιξτε, άνοιξτε γλήγορα, γιά τ’
όνομα τού θεού ! τού άποκρίθηκε ή φωνή
ένός άνθρώπου πού φαινότανε σάν νά
πνιγότανε. Έγώ είμαι ο Γαβριήλ Λοχε-
ρεπέ !

— ‘Ο ύπηρέτης τού μαρκησιόν Βάζας !
ελπε άπό μέσα του ο Ναβερύ, άπορώντας
και άνοιγοντας τήν πόρτα.

‘Ο έπισκέπτης ελγε έλθει με τά πό-
δια. Άκούγότανε, μέσ στο σατάδι, ο
θόρυβος τής λαχανιασμένης αναπνοής του.

— Πού ελνε ο κύριός σου ; ρώτησε ο
Λοχερεπέ. Πρέπει, Ναβερύ, νά τον δώ ά-
μέσως, χωρίς νά χάνουμε καθόλου καιρό.

— Θεέ μου ! έτραυλισε ο γέρος. Δέν
καμιά συμφωρά....

— Αυτό άκριβώς συνέβη !... Μιά συμφωρά πολύ μεγάλη !...
— ‘Ο κύριος κόμης δέν πλάγισε άκόμα... Περάστε...
— Τόσο τού καλύτερο... Άς κάνουμε γλήγορα, Ναβερύ !
Και οι δυο άντρες ώθησαν, σάν σφαιρές, στήν αίθουσα !
— Κύριε !... Κύριε !... φώναξε ο Λοχερεπέ.
Και ήταν έτοιμος νά πέρη μπρός στα πόδια τού κόμης Κανδάλ.
‘Έξαφνα όμως, όπισθοχώρησε, τρομαγμένος. Ελγε παρατηρήσει
τόν ξένο.

— ‘Ο άνθρώπος αυτός... ελπε με φωνή που μόλις άκούγοντανε
δείχνοντας με τó δάχτυλο τόν ξένο.— ο άνθρώπος αυτός...

‘Ο ξένος έγινε και κείνος κάτοχος, όπως ο ύπηρέτης τού μαρ-
κησιού, και όπισθοχώρησε ως τόν τοίχο.

— Τι γυροει έδω αυτός ο άνθρώπος; Ξαναρώτησε ο Λοχερεπέ.
Γιά τίνωμα τού θεού, λέστε μου τι κάνει έδώ αυτός ο άνθρώπος ;

— ‘Ο άνθρώπος αυτός ελνε ξένο μου, και τόν φιλοξενώ, άπο-
κρίθηκε τότε ο κόμης.

— Τόν ξερετε καλά ποιός ελνε αυτός ;

— Γνωρίζω μονάχα πως ελνε ξένος μου. Τά λοιπά δέν μ’ ενδι-
αφέρουν καθόλου.

— Μά ο άνθρώπος αυτός κύριε—ελπε τότε ο Λοχερεπέ με φωνή
γεμάτη φρίκη,— ο άνθρώπος αυτός ελνε ο δήμος τής Βάζας !...
Τήν εποχή που συνέβαιναν τά γεγονότα τά οποία εξιστορούμε

τώρα, όπως ο κόσμος ελγε— όπως, ξεάλλου έχει και σήμερα— τήν χει-
ροστή ιδέα γιά τó επάγγελμα τού δημίου.

‘Ο Ναβερύ άφησε μία τρομακτική κραυγή φρίκης— κ’ έγινε στή
στιγμή άφαντος, κρύβοντας τó πρόσωπο μέσ στα χέρια του.

Κι’ αυτός άκόμα ο κόμης Κανδάλ, τó γερό αυτό μυαλό, πού
δέν ελγε τίς άστείες προλήψεις τού άμόρφωτου λαού, έφράκασε
στών άσχη, άμα ξανακοιτάζε τ-ν ξένο. Μά βρήκε άμέσως τήν ψυ-
χραιμία του.

— Όποιος κ’ άν είσαι, τού ελπε τότε, σου έπαναλαμβάνω :
καλώ ώρισες ! Τά πράγματα δέν άλλαξαν καθόλου. Έξακολουθείς
νά είσαι γιά μένα ο ξένος πού φιλοξενώ. Και επειδή ο Ναβερύ
τώρα στα πόδια κ’ έφυγε, θά σ’ οδηγήσω μόνο; μου στο δω-
μάτιό σου...

Τότε ο ξένος γονάτισε με συγκίνηση μπρός στον κόμητα Κανδάλ
και ελπε :

— Τώρα, ευγενική μου άρχοντα, πού ξερετε ποιός είμαι, δέν
μπορώ πιά νά μείνω ούτε στιγμή παραπάνω στο σπίτι σας. Σέ
λίγο θά ξεμερώση. Πρέπει νά φύγω. Έπιτρέψατέ μου όμως
προηγούμενος νά σάς εκφράσω τή βαθειά μου ευγνωμοσύνη γιά
τή φιλοξενία σας. Ναι, είμαι ένα έλακινό και αξιομιστό πλάσμα
— τó ξερο πολύ καλά αυτό. Όλοι με καταφρονούν, όλοι άπομα-
κρώνονται άπό κοντά μου με τρέμο, σάν νάμουν λεηρός. Μονάχα
ο θάνατος θά με λειθερώση άπ’ τó άτιμο και άποκροστικό έ-
πάγγελμα πού κάνω. Άς ελνε όμως; και ένας δήμιος άκόμα έχει
καρδιά. Και ή καρδιά τού δήμιου δέν θά λησμονήση ποτέ
τι ευγνωμοσύνη φέρει εις τόν οικοδεσπότη
τού πάργου Κανδάλ.

Και πριν ο κόμης προφθάσει νά τόν
κρατήση, ο δήμιος βρισκόταν ήδη έξω άπ’
τήν αίθουσα.

Όταν όμως έφτασε στήν αλλη, στα-
μάτησε, γύρισε κατά τόν πάργου, έκανε τó
σταυρό του και ελπε με φωνή ύποκοψη :

— Σήμερα, στα μάτια και σφοδρα-
σμένα χρώνια πού περνούμε, ποιά μορ-
φή νά ελνε άκούρους; πώς δέν θά πέση,
άπό τήν μία μέρα στήν άλλη, στα χέρια
ένός δημίου. ‘Ο θεός; νά σέ φυλάη, κόμης
Κανδάλ, νά μη πέσης ποτέ στα νύχια τού
δημίου τής Βάζας !...

Μόλις ο άπαύσιος ξένος βγήκε άπ’ τήν
αίθουσα, ο Γαβριήλ Λοχερεπέ εκλισε άπο
πίστο του τήν πόρτα και τράβηξε και τó
μάνταλο.

— Δέν έχετε καθόλου νά χάνετε καιρό,
ελπε στον Κανδάλ. ‘Η ζωή σας κινδυ-
νώνει. Φύγετε άμέσως !

— Μά τι συμβαίνει επί τέλους; ρώτη-
σε ο Ράφ Κανδάλ.

— Χτές έφτασε στή Βάζα ένας διαγ-
γελεύς τού βασιλέως και έφερε στον κύ-
ριό μου άσθητικές διαταγές γιά τά σοβα-
ρά μέτρα που πρέπει νά λάβη εναντίον
τόν Οηνηγότων.

— Τό ύπομαζόμενον αυτό.

— Επεινο όμως πού δέν ύποπτεύεσθε
κύριε, ελνε πώς σάς κατήγγειλαν και σάς!

— Κι’ αυτό άκόμα τó ύπομαζόμενον.

‘Ο τίμος και άποροσώμενος ύπηρέτης
πού ελγε γεννηθεί στα κτήματα τού κόμη-
τα Κανδάλ και άγατοπισε τόν κύριό του
σάν σκυλί, άρχισε νά κλαιη.

— Μά κύριε έτραυλισε, κινδυνώνει σοβαρά ή ζωή σας.
— Όταν έρθη ή ώρα μου νά πεθάνω, θά πεθάνω ! Άν πάλι
θέλη ο θεός νά ζήσω, θά ζήσω !

— Πρέπει νά φύγετε, κύριε... Χτές τó βράδυ, μπήκα στο δω-
μάτιο τού μαρκησιού και ελδα στο τραπέζι τόν κατάλογο τής προ-
γραφής. Τ’ όνομά σας ελνε πρώτο-πρώτο, μεταξύ εκείνων που θά
θανατώσων. ‘Ο κατάλογος λέει πως ελστε πολύ ένθουσιώδης Οηνε-
γόνος, πώς πέρνετε πολύν κόμομα μαζί σας, πως ελστε τέλος πολύ
επίφοβος και πού; πρέπει ξεάλλω νά σάς συλλάβουν.

— Μ’ έκτιμούν, βλέπω, σύμφωνα με
τήν αξία μου.

— Τό ξερετε, κύριε, πως ο μαρκησιος
Βάζας ελνε νά φύγη σήμερα τó πρωί γιά
τó Ταλεμόντο ;

— Γιά τó Ταλεμόντο! επανέλαβε ο
κόμης γελώντας. Μά τι πάει νά κάνει ο
είλογημένος ! Οι στρατιώτα τού σταυλά-
ρχου θά τόν γεμερίσουν πάνω άπ’ τά τέγ-
χη. Λημονείς τί έκαμε ο Βάζας στήν ‘Α-
ρτεμείδα Βιλανδρο, ως χτές άκόμα τόν κιν-
νυγοήσε τó φάντασμα τής.

— Μήν τó πιστεύετε αυτό κύριε.
(Άκολουθεί)

“Ως χτές άκόμα τόν κυνηγούσε τó φάντασμα τής...”

πιστείω νά μās βρήκε

